

на добри преводи на чуждите пиеси, включени в репертоара. Освен това той води и редактира протоколите от заседанията на Артистичния комитет, участва в разпределението на ролите в пиесите от репертоара, а също и в изпитите за драматични ученици, ръководи конкурс за преводни драми. Негово дело е и издаденият за първи път през 1912 г. „Годишник на Народния театър“, който съдържа сведения за ръководствата, съставите, играните пиеси и броя на представленията от 1907 г. до 1912 г. Като артистичен секретар Яворов разгръща многостранна и значителна дейност, с която защитава мястото на институцията „драматург“ и издига отговорностите ѝ в цялостното функциониране на театъра.

На първо място в работата си като драматург Яворов поставя формирането на репертоара, като отделя специално внимание на сложните отношения и проблеми, свързани с българската и преводната драматургия, със сценичната реализация и връзката репертоар – публика. Много важно и показателно за разбирането на дейността на Яворов в тази насока е неговото изказване пред в. „Демократ“ от 7 февруари 1909 г., където поетът подчертава, че „задачата на един театър, при това единствен у нас, е твърде сложна. Там, дето има много театри, като например Париж, Берлин и пр., има тъй да се каже разпределение на труда. Всеки театър си поставя строго определена задача: един театър дава класически пиеси, друг – съвременни, трети служи за развлечение и пр. Репертоар на нашия театър трябва да удовлетвори всички тия нужди. Репертоарът на нашия Народен театър трябва да бъде съставен от много концентрични кръгове. От класически пиеси, за да образуваме тия концентрически кръгове, трябва да стигнем до модерни и ултрамодерни работи. След всичко това трябва да имаме и пиеси, с които просто да привличаме хората, да ги заинтересуваме от театъра; като почнете от такива хора, ние имаме работа с ред категории публика, додето стигнем до най-отбрания кръг интелигенция с високи художествени интереси.“⁴ За оформянето на тези „концентрични кръгове“ голямо значение има преводната драматургия, но в това отношение, според мнението на поета, съществуват много нерешени проблеми най-вече от езиково и естетическо естество. „Ние имаме твърде много преводни пиеси. Но за да бъде поставена на сцената една преводна пиеса, първото условие е пиесата да бъде преведена добре – подчертава Яворов. – Второ – тя трябва да бъде разучена, нещо, което изисква време. Добре преведените пиеси у нас са такава рядкост, че ние с г-на П. Славейкина сме заставени сами да превеждаме.

⁴ За репертоара на Народния театър. – Демократ, 7 февр. 1909.